

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.232/1/3
van 29 november 2016

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest
‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en
landbouw’

Op 11 oktober 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 28 november 2016, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw’.

De hoofdstukken 1, 5 tot 8, 10, 11, 13, 16 tot 20, 22 tot 25 en 27 zijn door de eerste kamer onderzocht op 22 november 2016. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Patricia DE SOMERE, staatsraden, Marc RIGAUX, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS en Githa SCHEPPERS, eerste auditeurs, en Dries VAN EECKHOUTTE en Pierrot T’KINDT, auditeurs.

De hoofdstukken 1 tot 4, 9, 12, 14, 15, 21, 26 en 27 zijn door de derde kamer onderzocht op 8 november 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Githa SCHEPPERS, eerste auditeur, en Dries VAN EECKHOUTTE en Pierrot T’KINDT, auditeurs.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 29 november 2016.

*

Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Hoofdstuk 1 – Algemene bepaling

Hoofdstuk 2 – Wijzigingen van de wet van 23 september 1931 op de aanwerving van het personeel der zeevisscherij

Hoofdstuk 3 – Wijzigingen van de Pachtwet van 4 november 1969

Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 4 – Wijziging van de wet van 4 november 1969 tot beperking van de pachtprizen

Artikel 8

Uit de memorie van toelichting kan worden opgemaakt dat het de bedoeling is om het mogelijk te maken dat de pachtprizencommissie meer dan drie leden-pachters en meer dan drie leden-grondeigenaars kan omvatten. In dat geval kan in artikel 8 van het ontwerp beter worden bepaald dat de pachtprizencommissie “uit minstens drie pachters, minstens drie grondeigenaars, en een door de Vlaamse Regering aan te wijzen ambtenaar (...)” bestaat, veeleer dan het woord “minstens” enkel te vermelden voor de woorden “drie pachters”.

Hoofdstuk 5 – Wijzigingen van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 6 – Wijzigingen van het decreet van 28 juni 1983 houdende oprichting van de instelling Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening

Artikelen 16 en 20

In de ontworpen tekst vervange men ‘vermeld in 4’ door ‘vermeld in artikel 4’.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

Artikel 22

De Vlaamse Regering is thans, overeenkomstig artikel 17 van het decreet van 28 juni 1983 ‘houdende oprichting van de instelling ‘Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening’ (VMW), bevoegd voor het vaststellen van de personeelsformatie en de regeling van het personeel van de VMW. Door het ontworpen nieuw artikel 17 van het decreet van 28 juni 1983 wordt de raad van bestuur daarvoor voortaan bevoegd.

Men schrijve aan het begin van het ontworpen artikel “In afwijking van artikel 11 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut ...”.

De tweede zin van het ontworpen artikel 17, waarbij de artikelen 9 en 10 van de wet van 16 maart 1954 betreffende het administratief toezicht van toepassing worden verklaard op deze beslissingen, is overbodig en wordt bijgevolg beter weggelaten.

Hoofdstuk 7 – Wijzigingen van het decreet van 21 december 1988 houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij

Artikelen 25 en 27

In de ontworpen artikelen 17, § 2, 2° en 3°, en 18ter van het decreet van 21 december 1988 moet nauwkeuriger worden verwezen naar artikel 5/1, § 1, tweede lid, van het kaderdecreet.

Artikelen 25 en 28

Naar analogie met de artikelen 25 en 28 van het ontwerp, moet ook in artikel 18, § 1, tweede lid, van het decreet van 21 december 1988 de zinsnede “en hoofdstuk VII” worden opgeheven. Het verdient aanbeveling hiertoe een nieuw artikel 26 in het ontwerp in te voegen en de verdere artikelen van het ontwerp te vernummeren.

Hoofdstuk 8 – Wijzigingen van het Bosdecreet van 13 juni 1990

Artikel 31

De ontworpen wijzigingen aan artikel 87, vijfde lid, van het Bosdecreet, kunnen tot verwarring aanleiding geven.

Om verduidelijking gevraagd, stelt de gemachtigde voor het volledige vijfde lid te vervangen als volgt:

“Voor de rooiing binnen een termijn van 22 jaar na de aanplanting of na spontane bebossing, is in afwijking van de stedenbouwkundige vergunningsplicht voor ontbossing, zoals bepaald in artikel 4.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, enkel een voorafgaande eenvoudige melding van de rooiing aan de landbouwkundig ingenieur van

de Dienst Landbouw en de ambtenaar vereist. In het geval van exploitatie van de houtachtige gewassen, vermeld in het vierde lid, bedraagt deze termijn evenwel drie jaar na de laatste exploitatie. Van deze melding stelt de ambtenaar onverwijld het College van Burgemeester en Schepenen en het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed in kennis. De hiervoor bedoelde termijnen kunnen door de Vlaamse regering worden aangepast.”

Artikel 32

Eenzelfde aanpassing van artikel 90*bis*, § 5, tweede lid, van het Bosdecreet, zoals voorzien in artikel 32, 4°, van het ontwerp, moet ook worden doorgevoerd in artikel 90*bis*, § 5, eerste lid, van het Bosdecreet.

Artikel 33

De tekst van het ontwerp en de toelichting erbij stemmen niet met elkaar overeen.

Hierover om uitleg gevraagd, antwoordde de gemachtigde:

“Dit is ook een terechte opmerking. In het artikel moet (als) ‘vermeld’ (in art. 12 Bosdecreet) vervangen worden door ‘overeenkomstig’ (artikel 12 Bosdecreet). In de toelichting wordt gemotiveerd waarom ‘overeenkomstig’ wordt verkozen boven de term ‘vermeld’.”

Hoofdstuk 9 – Wijziging van het decreet van 4 mei 1994 betreffende het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Waterwegen en Zeekanaal, naamloze vennootschap van publiek recht

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 10 – Wijzigingen van het decreet van 21 oktober 1997 op het natuurbehoud en het natuurlijk milieu

Een aantal bepalingen in dit hoofdstuk hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een adviesaanvraag over een ‘ontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving inzake natuur en bos’, waaromtrent de Raad van State, afdeling Wetgeving, op 28 januari 2014 advies 54.912/1 heeft verleend. De Raad van State verleent, behoudens in geval van wijziging van de juridische context, in de regel geen nieuw advies over bepalingen die reeds eerder zijn onderzocht of die zijn gewijzigd ten gevolge van in eerdere adviezen gemaakte opmerkingen. Met betrekking tot die bepalingen wordt verwezen naar desbetreffend advies 54.912/1.

Artikel 35

In overeenstemming met de bedoeling van de indieners van het ontwerp, wordt in het ontworpen nieuw tweede lid van artikel 16*sedecies*, § 2, van het decreet van 21 oktober 1997 het best verduidelijkt dat het de bedoeling is dat de Vlaamse Regering voorziet in nog andere mogelijkheden om de subsidies “geheel of gedeeltelijk” terug te vorderen.

Artikel 38

Hierover om nadere toelichting gevraagd, bevestigde de gemachtigde dat een programmatische aanpak eveneens, net als het Natura 2000-programma, voorlopig moet worden vastgesteld door de Vlaamse Regering:

“Gezien de inhoud van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 28 april 2016 is een openbaar onderzoek van een programmatische aanpak onvermijdelijk, waardoor een dergelijke programmatische aanpak eerst voorlopig moet worden vastgesteld.”

In het thans voorliggende ontwerp moet vooralsnog worden voorzien in de voorlopige vaststelling van een programmatische aanpak, op een wijze die in overeenstemming is met het arrest nr. 57/2016 van 28 april 2016 van het Grondwettelijk Hof.

Artikel 47

Zoals bevestigd door de gemachtigde, verdient het aanbeveling het thans geldende artikel 50*undecies* van het decreet van 21 oktober 1997 te hernoemen naar artikel 50*duodecies*, en dient in het nieuw ontworpen artikel 50*undecies*, § 8, te worden toegevoegd dat in geval van toepassing van die paragraaf de inhoud van paragraaf 7 van overeenkomstige toepassing is.

Hoofdstuk 11 – Wijzigingen van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen

Hoofdstuk 12 – Wijziging van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur

Hoofdstuk 13 – Wijzigingen van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie

Hoofdstuk 14 – Wijziging van het decreet van 19 mei 2006 betreffende de oprichting en de werking van het Fonds voor Landbouw en Visserij

Hoofdstuk 15 – Wijziging van het decreet van 30 juni 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2006

Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 16 – Wijzigingen van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006

Artikel 60

Het ontworpen artikel 52, tweede zin, van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006 staat een afwijking toe van de voorwaarden opgelegd door of krachtens titel V van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (DABM) en de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 (VCRO).

Gevraagd hoe deze afwijking wordt verantwoord ten aanzien van het DABM, aangezien de memorie van toelichting enkel verduidelijking geeft wat betreft de VCRO, en of titel V van het DABM reeds geldt, antwoordde de gemachtigde:

“In het ontworpen artikel 60 wordt wel degelijk ook afwijking toegestaan op de voorwaarden opgelegd door of krachtens titel V DABM. Ingevolge een redactiefout is in de memorie van toelichting een zinsdeel weggefallen waarin verwezen wordt naar de milieuvorwaarden opgelegd door of krachtens titel V DABM. Die redactiefout zal worden rechtgezet in de memorie [als volgt]:

‘Omwille van de rechtszekerheid wordt met voorliggende bepaling de tekst van artikel 52 van het Bodemdecreet verduidelijkt in die zin dat uitdrukkelijk aangegeven wordt dat de OVAM in concrete bodemsaneringsdossiers in het conformiteitsattest van het bodemsaneringsproject de voorwaarden voor de uitvoering van de voorgestelde bodemsaneringswerken kan vaststellen en daarbij op verzoek kan afwijken van de voorwaarden voor de goede plaatselijke aanleg van het VCRO en de milieuvorwaarden vastgesteld door of krachtens Titel V van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (Exploitatie van inrichtingen en activiteiten en erkenningen).’

De inwerkingtreding van het ontworpen artikel 60 is gekoppeld aan titel V DABM. De invoeging van titel V in het DABM is opgenomen in artikel 174 tot en met 215 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning. De inwerkingtreding ervan is voorzien voor 23 februari 2017. Het ontworpen artikel 60 van het voorliggende voorontwerp van verzameldecreet kan dan ook pas ten vroegste op 23 februari 2017 in werking treden. Op dit ogenblik is het evenwel niet meer zeker dat ingeval het Vlaams Parlement de betreffende bepaling goedkeurt, de bekendmaking van het Verzameldecreet zal gebeuren vóór die datum. Om een retroactieve werking te vermijden, is het derhalve aangewezen om de volgende specifieke inwerkingtredingsbepaling in het ontwerp van verzameldecreet voor het ontworpen artikel 60 op te nemen:

‘Art. 114. Artikel 60 treedt in werking op 23 februari 2017, tenzij de bekendmaking van dit decreet in het Belgisch staatsblad gebeurt na 23 februari 2017. In dat geval treedt artikel 60 in werking op de datum van bekendmaking van dit decreet in het Belgisch staatsblad.’”

Met deze voorstellen kan worden ingestemd.

Hoofdstuk 17 – Wijzigingen van het Mestdecreet van 22 december 2006

Artikel 70

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.²

De ontworpen zin die wordt toegevoegd aan artikel 49, § 1, eerste lid, 3°, a), van het Mestdecreet, voegt een uitzondering toe op de regel gesteld in artikel 48 van het Mestdecreet dat het vervoer van dierlijke mest of van andere meststoffen door een daartoe door de Mestbank erkende mestvervoerder moet gebeuren.

Gevraagd naar een verantwoording voor dit verschil in behandeling in het licht van het gelijkheidsbeginsel, antwoordde de gemachtigde:

“Het voorliggend artikel 70 brengt een aantal wijzigingen aan artikel 49 van het Mestdecreet aan. In de mestregelgeving dient het transport van dierlijke mest en andere meststoffen in principe te gebeuren door een daarvoor erkende mestvoerder, die voor elk transport een mestafzetdocument opmaakt, het transport op voorhand meldt, een agr-gps systeem toepast voor de opvolging van transporten, enz.

Op dit principe zijn in het Mestdecreet een aantal uitzonderingen opgenomen. Een aantal van deze uitzonderingen zijn terug te vinden in artikel 49 van het Mestdecreet. In dit artikel vind je twee van dergelijke types uitzonderingen terug, met name de zogenaamde transporten van ‘eigen mest naar eigen grond’ (art. 49, §1, 3°, a)) en de zogenaamde burenregelingen (art. 49, §1, 3°, b) t.e.m. g)). In beide gevallen moet het transport niet gebeuren door een erkende mestvoerder. Echter in het geval van zogenaamde burenregelingen zijn er een aantal bijkomende verplichtingen, zoals bv. het opmaken van een schriftelijke overeenkomst (de zgn. burenregeling) die voorafgaandelijk aan de Mestbank moet gemeld worden. Voor ‘eigen mest-eigen grond’ transporten, zijn er geen bijkomende verplichtingen.

De twee uitzonderingsregimes worden beide verantwoord door het feit dat het hier telkens gaat over types transporten die minder fraudegevoelig zijn dan andere types mesttransporten. In de eerste plaats heb je de eigen mest-eigen grond transporten waarbij aanbieder en afnemer dus dezelfde zijn. Voor de mestbalans van de betrokken exploitatie heeft dit dus geen enkel effect. Daarenboven liggen de gronden van een exploitatie meestal ook in de omgeving van de exploitatie. Een landbouwer bij wie tijdens een terreinvaststelling wordt vastgesteld dat hij zelf mest transporteert, in het kader van ‘eigen mest-eigen grond’, zal moeten kunnen uitleggen naar welk perceel hij onderweg was. *De facto* gaat het dus over transporten in de omgeving van de eigen exploitatie en de eigen gronden. De controleerbaarheid van dergelijke transporten blijft dan ook gegarandeerd.

Naast de transporten van ‘eigen mest eigen grond’ zijn er ook de burenregelingen. Deze gebeuren in principe tussen 2 verschillende landbouwbedrijven, die gelegen zijn in

² Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv. GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1.

dezelfde of in aangrenzende gemeenten. Door hun aard zijn ook deze transporten zeer lokaal, aangezien aanbieder en afnemer van de meststoffen in dezelfde of in een aangrenzende gemeente gevestigd zijn. De lokale aard zorgt dat ook deze transporten gemakkelijker gecontroleerd kunnen worden. Voor de opvolging van de meststromen in het algemeen en de betrokken transporten in het bijzonder moet hiervoor ook een overeenkomst opgemaakt worden, die voorafgaandelijk aan het vervoer aan de Mestbank gemeld wordt. Beide elementen (lokaal karakter en burenregeling zelf) zorgen dat deze transporten opgevolgd kunnen worden.

Een bijzondere plaats is in dit systeem weggelegd voor bedrijven met meerdere exploitaties. Binnen de mestregelgeving gebeurt de opvolging van verschillende processen, waaronder het transport van meststoffen, de aangifte van gronden en dieren enz. op exploitatie-niveau. Andere processen zoals de nutriëntenemissierechten, de mestverwerkingsplicht enz. gebeuren op het niveau van het bedrijf.

De overgrote meerderheid van de landbouwers heeft slechts één exploitatie. Daarnaast zijn er ook een aantal landbouwers met meerdere exploitaties. In het algemeen geldt, hoe hoger het aantal exploitaties, hoe minder er landbouwers in de betreffende situatie zijn. Momenteel zijn er 42.077 gekende landbouwexploitaties, waarvan er 38.890 slechts één exploitatie hebben, 2.699 landbouwers hebben twee exploitaties en 378 landbouwers hebben drie exploitaties. De overige 110 landbouwers hebben tussen de 4 en 31 exploitaties. Voor een aantal aspecten van de mestregelgeving gebeurt de beoordeling op bedrijfsniveau (en worden dus alle exploitaties samen beoordeeld), waardoor de fraudegevoeligheid tussen exploitanten van dezelfde landbouwer beperkter is dan tussen twee verschillende landbouwers. Gelet hierop kan dan ook verantwoord worden dat er voor landbouwers met verschillende exploitaties een afwijking komt van het principe dat alle mesttransporten door een erkende mestvoerder uitgevoerd moeten worden.

Hoe hoger het aantal exploitaties, hoe moeilijker de opvolging echter wordt. Dit geldt des te meer aangezien elke exploitatie betrekking heeft op een andere locatie, en tussen beide locaties een grote afstand kan liggen. Daarenboven is het ook zo dat elke extra exploitatie ook een schaalvergroting en dus een extra milieu-impact met zich meebrengt. Hoe meer exploitaties er zijn, hoe minder opvolgbaar het geheel dus wordt en hoe groter de mogelijke milieurisico's worden. Gelet hierop is het dan ook verantwoord om de afwijking te beperken tot landbouwers met maximaal drie exploitaties.

Het onderscheid dat met voorliggend artikel 70 wordt gemaakt tussen landbouwers met drie of minder exploitaties en landbouwers met vier of meer exploitaties is, gelet op bovenstaande, naar onze mening dan ook op objectieve en redelijke wijze verantwoord.”

Het criterium om een onderscheid te maken tussen een bedrijf dat één tot drie verschillende exploitaties heeft enerzijds en een bedrijf met meer dan drie verschillende exploitaties anderzijds, te weten het gegeven dat de lokale aard ervoor zorgt dat deze transporten gemakkelijker gecontroleerd kunnen worden, lijkt op het eerste gezicht niet pertinent. De indieners van het ontwerp worden uitgenodigd een meer overtuigende verantwoording te verstrekken in de memorie van toelichting.

Hoofdstuk 18 – Wijzigingen van het decreet van 22 december 2006 houdende inrichting van een gemeenschappelijke identificatie van landbouwers, exploitaties en landbouwgrond in het kader van het meststoffenbeleid en van het landbouwbeleid

Hoofdstuk 19 – Wijzigingen van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond

Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 20 – Wijzigingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen

Artikel 86

Het ontworpen artikel 61, derde lid, van het decreet van 23 december 2011 bepaalt dat als een procedure voor het Hof van Cassatie wordt gevoerd, het verzoekschrift houdende voorziening in cassatie en het antwoord op de voorziening door een advocaat worden ondertekend en neergelegd.

De vraag rijst of deze mogelijkheid ook niet dient te gelden voor de beroepen die, overeenkomstig artikel 55, laatste lid, van het decreet van 23 december 2011, kunnen worden ingesteld tegen de beslissing van de minister betreffende een ambtelijke aanslag of een navordering, in welk geval deze bepaling moet worden aangevuld met een vergelijkbaar nieuw lid.

Hoofdstuk 21 – Wijzigingen van het decreet van 28 juni 2013 betreffende het landbouw- en visserijbeleid

Artikelen 91, 92 en 93

In de ontworpen artikelen 14, eerste lid, 2°, 17, eerste lid, 2° en 20, eerste lid, 2°, van het decreet van 28 juni 2013 ‘betreffende het landbouw- en visserijbeleid’ wordt telkens vermeld dat “alle gegevens” door de te erkennen vereniging op verzoek ter beschikking moeten worden gesteld. In de bestaande bepalingen wordt gewag gemaakt van “alle gegevens die nodig zijn voor de controle en de uitvoering van de activiteiten waarvoor [de vereniging] erkend is”. De gemachtigde beaamde dat het ter wille van de rechtszekerheid beter is om die bestaande precisering ook in de ontworpen wijzigingen te vermelden.

Hoofdstuk 22 – Wijzigingen van het decreet van 28 maart 2014 betreffende de landinrichting

Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 23 – Wijzigingen van het decreet van 25 april 2014 betreffende complexe projecten

Artikel 104

In overeenstemming met de bedoeling van de indieners van het ontwerp, zoals deze blijkt uit de memorie van toelichting, dient in het tweede lid van de ontworpen nieuwe paragraaf 6 van artikel 6 van het decreet van 25 april 2014 ook te worden bepaald dat het delegatiebesluit wordt opgenomen in het ontwerp van projectbesluit. De vervaltermijnen van de delegatie vastgesteld in het ontworpen artikel 6, § 6, vierde lid, 1° en 2°, moeten dienvolgens worden aangepast. Het verdient bovendien aanbeveling eveneens te bepalen wanneer die vervaltermijnen aanvangen.

Aangezien geen termijnen zijn bepaald voor de vaststelling van de ontwerpen van voorkeurs- en projectbesluit en zelfs niet voor de definitieve vaststellingen van die besluiten,³ verdient het aanbeveling om, in de tekst van het decreet van 25 april 2014 dan wel minstens bij de bespreking van de delegatiemogelijkheid in de memorie van toelichting, te verduidelijken welke rechtsgevolgen zijn verbonden aan handelingen die worden gesteld in de loop van een onderzoeks- of uitwerkingsfase tijdens dewelke wordt gehandeld met toepassing van een delegatiebesluit dat finaal vervalt, alsook of en eventueel hoe de procedure van het desbetreffende complexe project na dat verval nog een verder verloop kan kennen.

Hoofdstuk 24 – Wijzigingen van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden, en het decreet van 29 maart 2002 houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse Regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden

Aangezien ze betrekking hebben op de aanpassing van decreten van 14 december 2001 en 29 maart 2002, dienen de bepalingen van hoofdstuk 24 te worden ingevoegd na hoofdstuk 11 en de daaropvolgende hoofdstukken van het ontwerp te worden vernummerd.

Artikel 106

Voor zover in de memorie van toelichting zou worden gesuggereerd dat de ontworpen opheffing het risico zou remediëren dat de wettigheid van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) ‘Afbakening Zeehavengebied Antwerpen - havenontwikkeling linkeroever’ in de hangende vernietigingsprocedures in het gedrang wordt gebracht, moet worden opgemerkt dat het GRUP, in voorkomend geval, zal worden getoetst aan het decreet van

³ Het decreet van 25 april 2014 voorziet, in de artikelen 36, 43 en 44, enkel in vervalregelingen voor de rechtsgevolgen die zijn verbonden aan een voorkeurs- of projectbesluit en voor die besluiten zelf, na de definitieve vaststelling ervan.

14 december 2001 zoals het gold ten tijde van het nemen van het GRUP, zodat de ontworpen opheffing enkel gevolgen kan hebben voor de toekomst.

Artikel 107

Het ontworpen artikel 11*bis* van het voormelde decreet van 14 december 2001 strekt ertoe, luidens de memorie van toelichting, de werking in de tijd van dit decreet uitdrukkelijk te koppelen aan het Deurganckdok en te bevestigen dat de bepalingen ervan niet voor latere werken en handelingen toepassing vinden.

De juridische meerwaarde van deze ontworpen bepaling kan in vraag worden gesteld.

Uit artikel 2 van het voormelde decreet van 14 december 2001, dat het toepassingsgebied ervan bepaalt, volgt dat het decreet slechts geldt voor de in dat artikel opgesomde “werken, handelingen en inrichtingen nodig om het Deurganckdok (...) aan te leggen en operationeel te maken”. Het lijkt bijgevolg overbodig om aan het begin van een nieuw in te voegen artikel nog eens te vermelden dat de bepalingen van het decreet alleen betrekking hebben op verrichte handelingen, werken en inrichtingen verricht om het Deurganckdok aan te leggen en operationeel te maken en niet op latere handelingen, werken en inrichtingen.

Voorts vormt de vermelding dat latere handelingen, werken en inrichtingen steeds moeten voldoen aan en overeenstemmen met de ecologische kenmerken en doelstellingen van verplichtingen die met toepassing van artikel 6, leden 2, 3 en 4, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 ‘inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna’ voortvloeien uit de aanleg en de operationalisering van het Deurganckdok, slechts een bevestiging van de algemene rechtsplicht voor (een overheid binnen) een lidstaat van de Europese Unie om zich ervan te onthouden een toestand te doen ontstaan die in strijd is met verplichtingen die voortvloeien uit een toepasselijke richtlijn waarvan de omzettingstermijn is verstreken. Het komt niet toe aan de Vlaamse decreetgever om die regel uit de Europese rechtsorde te bevestigen.

Hoofdstuk 25 – Wijzigingen aan het decreet van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie

Hoofdstuk 26 – Bekrachtiging van de gewijzigde verplichte bijdragen bestemd voor de promotie en afzetbevordering van de Vlaamse producten van de sectoren

Bij deze hoofdstukken zijn geen opmerkingen te maken.

Hoofdstuk 27 – SlotbepalingenArtikel 112

In artikel 112, tweede lid, van het ontwerp moet worden verwezen naar artikel 25 van het decreet van 9 mei 2014 (en niet: artikel 35).

Artikel 113

Overeenkomstig artikel 113 van het ontwerp heeft artikel 88 uitwerking met ingang van 1 januari 2014. De gemachtigde bevestigde dat moet worden verwezen naar artikel 90 in plaats van naar artikel 88. Gelet op de inhoudelijke samenhang tussen de wijziging vervat in artikel 57 van het ontwerp (waaraan eveneens terugwerkende kracht wordt verleend tot 1 januari 2014) en de wijziging vervat in artikel 90, 1° en 5°, van het ontwerp, komt het de Raad van State voor dat de terugwerkende kracht voor artikel 90 beperkt moet worden tot de zo-even vermelde onderdelen ervan.

Het tweede en het derde lid van artikel 113 van het ontwerp kunnen dan ook worden vervangen door een lid dat luidt als volgt:

“De artikelen 57 en 90, 1° en 5°, hebben uitwerking met ingang van 1 januari 2014.”

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jo BAERT